

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ISABELLE AUTISSIER

DINTR-ODATĂ, SINGURI

Au pornit devreme. Ziua promitea să fie superbă, așa cum se întâmplă uneori la aceste latitudini tumultuoase, cu cerul de un albastru intens, având acea transparență specifică emisferei sudice. Pe o suprafață fără nicio undă, Jason, vaporeșul lor, părea imponderabil pe covorul de apă întunecată. Albatroșii, în lipsa vântului, plănau ușor în jurul prorei.

Au tras mica ambarcațiune mult în susul țăr- mului și au mers de-a lungul fostei baze balenie- re. Foile de metal ruginite, aurite de soare, păreau ușor vălurite, amestecând nuanțele de ocru, ară- miu și roșcat. Abandonată de oameni, stația a fost ocupată de animale, deși acestea fuseseră multă vreme urmărite, ucise, spintecate, jupuite și puse în cazanele imense devenite între timp o ruină. În jurul fiecărei grămezi de cărămizi din cabanele prăbușite, în mijlocul unui morman de

Revi care nu duceau nicăieri, grupuri de pinguini temători, familii de lei și de elefanți de mare se încălzeau. S-au oprit câteva momente ca să-i admire și abia mai târziu în acea dimineața au început să urce valea.

– Faceți mai bine de trei ceasuri, le-a spus Hervé, unul dintre puținii oameni care fuseseră vreodată pe acolo.

Pe insulă, după ce te îndepărtaai de câmpia de coastă, verdele dispărea. Lumea devenea minerală; stânci, faleze, vârfuri încoronate de ghețari. Mergeau cu pas vioi, chicotind precum elevii la hoinăreală, în fața culorii unei pietre, a limpezimii unui pârâiaș. Ajunși la prima pantă, dar fără să se îndepărteze prea mult de mare, au făcut un alt popas. Era ceva unic, atât de frumos, practic de nedescris. Golful încercuit de căderi negricioase, apa care scliffea ca argintul purtat de briza ușoară ce se ridica, pata portocalie a vechii stații și curajul lor vaporaș care părea să doarmă cu pânzele strânse, asemenea aripilor albatroșilor de dimineață. În larg, mastodonți nemișcați, de un alb-albastru, străluceau în lumină. Nu exista nimic mai calm decât un aisberg pe vreme liniștită. Cerul era dungat de zgârieturi imense, nori joși fără umbră, cărora soarele le punea tiv auriu. Au rămas

fermecați vreme îndelungată, savurând priveliștea. Probabil, un pic prea mult timp. Louise a observat că, spre vest, cerul era cenușiu, iar simțurile ei de montaniardă s-au reactivat.

– Nu crezi că ar fi mai bine să ne întoarcem? Se înnorează.

Tonul ei era de o veselie prefăcută, prin care răzbătea neliniștea.

– Nicidecum! Ah, trebuie să-ți faci mereu griji! Dacă se înnorează, va fi mai puțin cald.

Ludovic a încercat să-și ascundă iritarea din glas, dar, sincer, ea îl enerva cu cicăleala ei. Dacă ar fi ascultat-o, n-ar fi fost acolo, singuri precum regii pe acea insulă la capătul lumii. N-ar fi cum-părat niciodată vaporașul și n-ar fi început acea călătorie minunată. Da, cerul era pe cale să se întunece și mai mult, însă, în cel mai rău caz, vor fi udați. Aventura avea prețul ei, care era și scopul lor: să iasă din toropeala birourilor pariziene, care amenința să-i înghită într-o moliciune confortabilă și să-i părăsească abia la sfârșitul vieții. Vor ajunge la șaizeci de ani și nu vor avea decât regretele de a nu fi trăit nimic, de a nu se fi luptat niciodată, de a nu se fi descoperit niciodată. A reușit cu greu să găsească un ton împăciuitoare.

Respect **Avem ocazia să vedem acest celebru lac secat.**

Hervé mi-a zis că nu vom mai găsi nicăieri altundeva acest labirint de ghețuri așezate pe pământ. Îți amintești fotografiile incredibile pe care ni le-a arătat. Și apoi, nu car pioleții și colțarii degeaba. Vei vedea, ne vom distra pe cinste, în primul rând tu.

O atinsese la coarda sensibilă. Era montaniardă. Pentru ea alesese această destinație: o insulă australă, dar muntoasă; un amestec de piscuri, unele mai virgine decât altele, în mijlocul Oceanului Atlantic, la mai mult de 50° latitudine sudică.

Era deja ora două după-amiaza, iar cerul se întunecase de-a binelea în momentul în care au ajuns la ultima creastă. Hervé nu mințise, îți tăia răsuflarea. Un crater cu o lungime mai mare de un kilometru se deschidea într-un oval perfect. Era complet gol, cu marginile căptușite cu cercuri concentrice lăsate de retragerea apei, precum semiluna unei unghii gigantice. Apă nu mai era deloc. Printr-un ciudat fenomen de sifon, lacul se golise sub o barieră stâncoasă. Așezate pe vechea cuvetă, nu mai existau decât ghețuri gigantice, unele cu înălțimi mai mari de zeci de metri, martore ale

unor vremuri când nu erau decât una cu ghețarul de dedesubt. De câtă vreme or fi fost acolo, îngrămadite ca o armată uitată? Sub cerul cenușiu, monoliții, incrustați cu praf vechi de milenii, răs-pândeau o melancolie amară. Louise a pledat încă o dată pentru a face cale întoarsă.

– Știm unde se află, vom putea reveni, nu merită să ne udăm...

Dar Ludovic s-a năpustit pe pantă, urlând de plăcere. Au rătăcit câteva clipe în mijlocul ghețurilor în derivă. De aproape, păreau sinistre. Cele albe și albastre, de obicei strălucitoare, erau mânjite cu pământ. Se topeau lent la suprafață, ceea ce le dădea aspectul unui pergament găurit de insecte. Cu toate astea, erau subjugați de acea frumusețe întunecată. Mâinile le-au alunecat pe alveolele uzate și au mângâiat peretele rece visând. Ceea ce se topea sub ochii lor existase cu mult înaintea lor, cu mult înainte ca *Homo sapiens* să populeze suprafața planetei. Au început să șușotească precum într-o catedrală, ca și cum vocile lor ar fi riscat să rupă un echilibru fragil.

Ploaia care a început să cadă le-a întrerupt contemplarea.

– Oricum, această gheață este putredă. Hervé s-a distrat cățărându-se pe ea, dar, sincer, nu văd

rostul. Am face mai bine să ne grăbim să ne întoarcem. Vântul se întetește și există riscul să facă probleme micului motor al vapurașului.

Louise n-a mai bombănit, ci a preluat, pur și simplu, comanda. Ludovic știa ce însemna acel ton care nu mai lăsa drept de replică. Știa și că ea avea de multe ori fler și o bună judecată. Așadar, a fost de acord cu întoarcerea.

Au escaladat din nou craterul și au coborât în fugă panta spre deschiderea văii. Vestele lor se umflau deja sub bătaia brizei, picioarele le alunecau pe pietrele umede. Vremea se schimbase brusc. Când au ajuns la ultima trecătoare, au observat că golful nu mai aducea deloc cu imaginea liniștită de la plecare. O zână rea îl transformase într-o suprafață neagră săgetată de lame tăioase. Louise a alergat, Ludovic a urmat-o poticnindu-se în timp ce bombănea. Au ajuns pe plajă fără suflare. Valurile se spargeau de-a valma. Prin furtuna care se iscase, vedeau vapurașul zbatându-se crâncen la capătul lanțului de ancorare.

– Ei bine, ne vom uda, fapt pentru care vom merita o ciocolată caldă bună, s-a lăudat Ludovic. Așază-te în față și vâslește tare înspre talaz, în timp ce eu împing! După ce trecem de vârtej, pornesc motorul.

Au târât mica ambarcațiune, pândind un moment de liniște. Apa înghețată le izbea genunchii.

– Acum! Repede! Vâslește... vâslește odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Ludovic a alunecat pe nisipul umed, în față, în timp ce Louise se lupta cu vâsla. Un val a țâșnit și a umplut vapurașul. Următorul l-a izbit dintr-o parte, l-a ridicat și l-a răsturnat ca pe un pai. S-au trezit aruncați unul peste celălalt într-un clocot albicios.

– La naiba!

Ludovic a înhățat cu o mână parâma caicului, pe care vârtejul o prinsese deja. Louise își masa umărul.

– Motorul m-a lovit în spate. Mă doare.

S-au târât unul spre celălalt, îngroziți de aceea dezlănțuire neașteptată.

– Vom trage caicul în jos. Valurile se sparg mai puțin la cotul plajei.

Curajoși, au tras cu toată forța mica ambarcațiune spre un loc ce părea mai prietenos. Când au reușit, era clar că situația era ceva mai bună. Au reluat manevra de două ori, și tot de atâtea ori amândoi au fost azvârliti într-un vârtej de spumă.

– Oprește-te! Nu vom reuși niciodată, și mă doare prea tare.

Respe Louise s-a prăbușit. Își sprijinea brațul strâmbându-se, lacrimi invizibile îi curgeau pe chipul pe care ploaia îl biciuia nemilos. O lovitură de picior furioasă a lui Ludovic a ridicat în aer o rafală de nisip. Frustrarea și nervozitatea au pus stăpânire pe el. Țară nenorocită! Mizerie de insulă, de vânt, de mare! Să fi plecat cu o jumătate de oră, cel mult cu o oră mai devreme, și s-ar fi uscat în fața sobei, râzând de aventura lor. Fierbea de neputință și din pricina unei senzații de remușcare, care-l cuprindea dureros.

– În regulă, nu vom reuși. Fii atentă, ne vom adăposti în stație și vom aștepta să treacă. Vântul s-a întetit repede, așa că se va calma în curând.

Au târât cu greu caicul în susul plajei, l-au proptit de un stâlp cenușiu fără vârstă și s-au strecurat printre resturile de scânduri și table. În fosta bază de vânătoare de balene, vântul își făcuse treaba vreme de șaizeci de ani. Câteva clădiri fuseseră dinamitate din interior, ca de o explozie. În zbor, câteva pietre spărseseră geamurile și vântul, involburându-se, se ocupase de restul. Alte construcții se înclinau periculos, așteptând lovitură de grație. Lângă o osatură mare din lemn, unde balenele erau târate pentru a fi tranșate, atenția le-a fost atrasă de o magazie. Dar

duhoarea înspăimântătoare din interior le-a tăiat răsuflarea. Patru elefanți de mare, îngrămădiți unul peste altul, râgâiau zgomotos pentru că au fost deranjați.

Au înaintat dezamăgiți printre ruine, spre o clădire cu două niveluri, ce părea într-o stare mai bună. S-au întâlnit cu un grup de pinguini apatici, iar Ludovic a fost tentat să-i vâneze, ca să-i facă să plătească pentru pasivitatea lor. Interiorul era sumbru, întunecat și umed. Gresia veche, mesele din tablă și hârburile de cazane sugerau că ar fi vorba despre o cantină. Camera de alături aducea, de altfel, cu o sală de mese. Louise s-a trântit pe o bancă, tremurând. Se simțea rău, însă îi era mai ales frică. Violenței muntelui îi ținea piept, știa ce să facă, în cel mai rău caz să se îngroape în zăpadă într-un sac de dormit și să aștepte. Acolo se simțea pierdută. Ludovic a urcat scara din beton. Sus erau două dormitoare mari, separate de paravane, fiecare cu câte o saltea uzată, o măsuță și un dulap. Cu fotografii spălăcite, un bocanc atârânănd, haine zdrențuite spânzurate în cui, camerele păreau a fi fost părăsite în grabă de oameni prea fericiți ca să scape din acel infern. În partea din spate, o ușă pe jumătate smulsă din balamale dădea spre o